

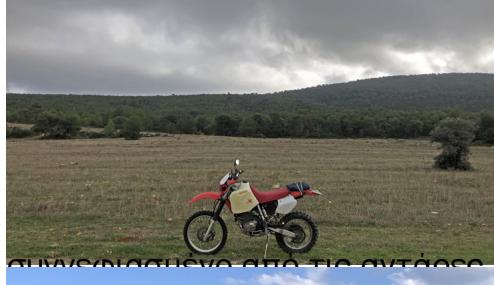
Πρέπει να είναι πάνω από καμιά τριανταριά χρόνια τώρα, που τουλάχιστον είκοσι φορές ανά έτος περνούσα από εκεί. Πιο μακρύς δρόμος για τον προορισμό μου, πιο αργή διαδρομή αλλά συνήθιζα να θυσιάζω ταχύτητα και ευκολία, στο βωμό της μοναχικής πορείας και των αναπνοών από κωνοφόρα.

Διακριτά ενίοτε, πέρα από στην στενή, φαγωμένη από τις βροχές άσφαλτο λίγα διάσπαρτα σκουπίδια αποτέλεσμα ενεργειών μερικών κακόμοιρων συμπολιτών, από κοντά και κάποια μπάζα από φουκαράδες που προσπαθούσαν να βγάλουν ένα πιο γρήγορο μεροκάματο, αλλά ακόμα κι έτσι, αυτά τα οκτώ - εννιά χιλιομετράκια μακριά από τη παλαβομάρα των άλλων οδών είχαν μια καλοσύνη, ημέρευαν το είναι μου.

Επιπλέον, ήταν κάτι σαν τάμα όταν, σταματούσα μετά το δασωμένο κομμάτι, στο οροπέδιο κι
το στίγμα
και των καιρικών συνθηκών.

έκανα ένα κλικ. Έδινε
της εποχής

Επικεφαλής της Επιτροπής για την Μνήμη εναντίον Λήθης, ο Δημήτρης Καραϊσκάκης, ανέδειξε στην παρέα του ότι η μνήμη είναι ένας καθημερινός πολιτισμός που διατηρείται από την ανθρωπότητα από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα.